

ΚΑΘΩΣ Ο ΜΕΘΥΩΝ

Δέν άκοϋς τούς στεναγμούς άπ' τή πηγάδι: πού άνοίγουμε.
Κάτι πιό πάνω άπ' τή πωπή.
λίγο πιό λίγο άπ' τήν άνάσα.
σάν οί λιποθυμίες νά ήχουν.

"Όχι, δέν βλέπεις τό άνέγγιχτο
μές στούς τριβείς πού φέραμε άνάμεσά μας.
Ή έκθλιψη σάν νά γίνεται άπό μικρά σκυλήκια στό σκοτάδι.

Και δέν γεύεσαι οϋτε κρατάς
μέσα στίς άναθυμιάσεις,
κάπως, καθώς ό μεθύων
πού πιά παραλυμένος όλο και ποτίζεται
πιάνοντας τά δοχεία μέ τόν οίσοφάγο.

"Έγινες ό άνυποψίαστος
σκέτη βιολογία στόν παραδαριμό,
όσπου νά γίνουν οί έκρήξεις
κι ή έκθλιψη νά φτάσει στό περίδλημα
και νά θρεθείς μές στόν παροξυσμό
άρρώστιας και πείνας και δίψας.
και νά ξυλιάσεις.
Τότε θά δεις πώς ύπαρχε τό μέλλον,
πού δέν θά πθς,
ή πώς ύπάρχει κι ή μετάγνωση ή ή ζωή πού χάνουμε.

ΒΑΣΙΛΗΣ ΑΡΦΑΝΗΣ

Πέντε ποιήματα

ΕΣΥ Ο ΦΙΛΟΣ ΜΟΥ

Μέ τό τρυφερό ρομάντζο πού ζητάει: άνακριτή
μέ τήν πόζα πού κάποτε φωτογραφήθηκες
στήν κορδέλλα τής θάλασσας
και στήν άνάσα άπό τήν μύτη μιας δενζινακάτου
μέ λόγια νεκρωμένα άπό τόλημη
μέ τήν πείνα γιά τά ψίχουλα τοϋ τραπεζομάνδηλου
όταν τά πιάτα και τά γυαλικά σηκώθηκαν άπό τό τραπέζι
μέ τό θαμμένο μίσος γιά τό διαμαντικό τοϋ άλλου
μέ τήν κόρη τοϋ ματιού πού ποτέ δέν κολυμπάει
μέ τό έξοργισμένο δόντι μέ τό χαρτοφύλακα
κι έσύ ένα άπό τά πανομοιότυπα νομίσματα
πού μπήκαν στήν κυκλοφορία
και στοιβάζονται στήν κάσα τοϋ φιλάργγρου κόσμου.
Έσύ πού άκοϋς ήρωικές φωνές άπό τόν ύπνο
πού περιμένεις τό παιδί σου άπό τά σκοτεινά
κι έσύ ένα χαρτί στό χέρι πού παίζει τό χοντρό παιχνίδι
ένα κάρδουνό στήν αναμμένη μηχανή τής έδωμάδος.